

малко врѣме умира отъ старость. Раздѣлили се тогава братята. Всеки взема по една хубава къща и по една третя отъ другия имотъ.

Двамата братя започватъ да работятъ тъй както при баща си. За Коста настанали тежки дни — нивитѣ трѣбва да се оратъ, а той не отива. Започва тогава той работа съ чужди хора. Не стигало другото, ами захваналъ и да се напива. Минали нѣколко години и дѣдо Коста заличалъ отъ братята си. Още подиръ двѣ-три години и започнали да му продаватъ добитѣка. По-послѣ и нивитѣ, лозята, ливадитѣ горитѣ, до като му останала само къщата. Направилъ дългъ по кръчмитѣ, та му продаватъ и нея. Най-послѣ дѣдо Коста остава на пѣтя съ жена и дѣца.

Роднини го смилели и му направили къщичката, въ която и днесъ живѣе. А какъвъ е неговия животъ, не питайте... Лѣтъ стои подъ сѣнкитѣ и пази селскитѣ лозя, а зимѣ — умира отъ студъ и гладъ. Ако нѣмаше добри хора да му помагатъ, отдавна да е умрѣлъ прѣзъ нѣкоя зима.

Неговитѣ братя и днесъ сѣ първи по имотъ въ селото. Само дѣдо Коста ходи немилъ и не драгъ. Често пѣти той се кае, за гдѣто на млади години, не се трудилъ, ала е вече късно.

„Дѣца, обичайте труда отъ малки ако не искате да теглите като менъ на стари години.“ — така съвѣтва сега стария пѣдаръ дѣцата, когато се събератъ около него.

